

Zod Exarion

“มาดูตอนจบของเรื่องนี้กันเถอะ”

Priscilla Heisilgard

“เอาละ ตะเกียกตะกายดีับร่นต่อไปเรื่อยๆ ดุค๊ะ”

Donaif Aslan

“เหตุผลที่เกะเจ็งเกร่ง...เพราะตอนนั้นพวกเราไม่รู้อะไรเลย”

Raphaello Cheringer

“ไม่มีความจำเป็นต้องพูดอะไรกับคนที่ความคิดหยุดไปแล้ว”

Levon

เวทมนตร์ของลูกกลับมา ต้องไม่ธรรมดา

7

귀환자의 마법은 특별해야 합니다

Usonan 유소난

เขียน

lunadala

แปล

ORKA

ภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น ค ี อ ร ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

อีคารุสได้สายตาลงอ่านข้อมูลในแพตเงียบๆ
โน้มนำทำสัญลักษณ์การเคลื่อนไหวของแต่ละประเทศไว้อย่างละเอียด

- Usonan

คำนำสำนักพิมพ์

นับจากเห็นเดเซียร์ต่อสู้กับมังกรในเล่ม 1 ก็ลุ่มมาตลอดว่าเมื่อไหร่โลกแห่งเงาระดับยากและวงกตเงาจะเกิดขึ้นสักที อยากรู้เดเซียร์ใช้ความเทพ อยากรู้ขณะพันธมิตรวงกตเงาในชาติก่อนรวมตัวกันแล้ว (คิดว่านักอ่านหลายคนก็คงเป็นเหมือนกัน) แล้วในที่สุดท้ายเล่มที่ผ่านมาสัญญาว่าจากแบบนั้นใกล้จะเกิดขึ้นก็ปรากฏ

และเมื่อมาถึงเล่ม 7 ก็เริ่มเข้าสู่เวทีต่อสู้ที่คาดหวังอยากเห็นนั้นอย่างจริงจัง เดเซียร์เผชิญกับโลกแห่งเงาระดับยาก ทุกคนในขณะพันธมิตรมารวมตัวกันครบ ทั้งยังมีพริ้มและโรแมนติกาที่ตอนนี้เป็นมือโปรด้านดาบและเวทมนตร์เข้าร่วมด้วย เรียกได้ว่าเป็นคณะที่เก่งกาจสุดๆ ยิ่งกว่าชาติที่แล้วซะอีก แน่หนอนว่าคู่ต่อสู้ของคณกลุ่มนี้ก็ต้องไม่ธรรมดาเช่นกัน

เหนือสิ่งอื่นใด คู่ต่อสู้ของเดเซียร์ยังไม่ธรรมดา เพราะเป็นถึง ‘อสูรร้ายในตำนาน’ เก่งกาจยิ่งกว่าดาเดนูฟในตอนนั้น คราวนี้แหละ พระเอกของเราจะได้โชว์พลังเต็มที่!

เอาละ เกริ่นมาพอสมควรแล้ว นักเขียนเตรียมเวทีต่อสู้ไว้พร้อมแล้ว ขอเชิญนักอ่านไปรับชม (อ่าน) ติดตามเวทีได้เลย

Levon

บทที่ 1

พบกับใหม่

“ช่วยตั้งใจหน่อยครับ ท่านแม่ทัพคูโรส”

เสียงที่ได้ยินจากด้านข้างทำให้คูโรสที่กำลังใจลอยคิดเรื่องอื่นได้สติกลับมา
“ปฏิบัติการคราวนี้ต้องสำเร็จเท่านั้นครับ คงไม่ได้ลี้มไปใช้ใหม่ครับว่า
ขอบเขตการก่อกบฏของโลกแห่งเราครอบคลุมเมืองขนาดใหญ่ของอาณาจักรเคลลิน
ถึงห้าเมือง”

เด็กหนุ่มสวมชุดกำลังจ้องเขา

คูโรสพยายามหลบสายตา นั่น และแกลัง้ทำเป็นจัดแจงคอม้าที่กำลังขี่

“แต่กำลังทบทวนแผนร่วมมือกับกองทัพอาณาจักรเฮเบรียนอยู่ก็เท่านั้น”

เบื้องหน้าพวกเขาเป็นเนินซึ่งมีหมอกหนาปกคลุม

กลิ่นคาวเลือดแทรกซึมหมอกหนายามเช้าเข้ามา เสียงกริตรี้องและเสียง
อาวุธพาดฟันจากที่ไกล ๆ ดังมาให้ได้ยินอยู่ตลอดเวลา

กองทัพอัศวินเคลลินซึ่งถูกส่งมาพิชิตโลกแห่งเราระดับสองในอาณาจักร
เคลลินกำลังเคลื่อนพลอ้อมสมรภูมิ

“ดูเหมือนตอนนี้ได้ระยะโจมตีแล้วนะครับ”

เด็กหนุ่มที่พูดอยู่ต่อเนื่องข้างตัวคูโรสผู้เป็นหัวหน้ากองทัพอัศวินเคลลินนั้น
เป็นคนจากอาณาจักรเฮเบรียนเพียงหนึ่งเดียวในคณะนี้

อาณาจักรเคลลินเป็นประเทศเล็ก ๆ ที่รับมือโลกแห่งเราระดับสองซึ่งเกิดขึ้น
ในประเทศตนไม่ได้ จึงขอความช่วยเหลือจากอาณาจักรเฮเบรียน ทางเฮเบรียน

จึงส่งทหารสนับสนุนมาสองนาย โดยตั้งเงื่อนไขว่าพวกเขาต้องมีอำนาจบัญชาการ และเด็กหนุ่มผู้อยู่ข้างคุโรสคือหนึ่งในสองคนนั้น

อาณาจักรเคลลินไม่พอใจที่ทางเฮเบรียนส่งกำลังสนับสนุนมาแค่นั้น แต่ก็เพียงเล็กน้อย เพราะทั้งสองต่างก็เป็นคนมีชื่อเสียงโด่งดังขจรขยายมาไกลถึงอาณาจักรเคลลิน

คุโรสมองเด็กหนุ่มข้าง ๆ แล้วนึกถึงสมญานามของอีกฝ่าย

‘ดาบแพลททินไนท์ใหม่...’

เป็นสมญานามที่ได้ยินแล้วไม่เข้าใจว่าหมายถึงอะไร คุโรสยังคงสงสัยจนถึงตอนนี้ว่าเหตุใดเขาถึงมีสมญานามเช่นนี้

‘ก็นะ...เดี๋ยวก็คงได้เห็นเองแหละ’

คุโรสสั่งการลูกน้องใต้บังคับบัญชา

“มา呀 เปิดทางให้มองเห็นข้างหน้าหน่อย”

“ได้เลย”

สูตรเวทมนตร์เรียงตัวขึ้นเบื้องหน้านักเวทนามว่ามายาก่อนจะเสร็จสมบูรณ์ทันใดนั้นลมแรงก็เริ่มพัดมา

เมื่อหมอกหนาซึ่งปกคลุมเนินอยู่จางลง ทักษะวิสัยของพวกเขาาก็กลับคืนมาจากที่ตอนแรกมองไม่เห็นอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว

“...เอ๊ะ?”

ทว่ายิ่งหมอกจาง สีหน้าของทหารกองทัพอัศวินเคลลินก็ยิ่งตึงเครียด

- เผชิญหน้ากับกองทัพของบัลฮาลด์ ราคุนทาช ราชาแห่งออร์ค

กองกำลังของบัลฮาลด์ผ่านการฝึกฝนต่อเนื่องมานาน เพราะต้องการเป็นผู้ครองทวีป

เมื่อฝึกฝนพวกออร์คที่มีร่างกายแข็งแกร่งเป็นทุนเดิมก็ยิ่งแข็งแกร่งมากขึ้น พวกมันเคลื่อนไหวอย่างมีกลยุทธ์ภายใต้การควบคุมของผู้บัญชาการเก่งกาจ

อาณาจักรจำนวนมากล่มสลายไปเพราะออร์คกลุ่มนี้

เหนือเนินที่หมอกสลายไปแล้วเต็มไปด้วยคลื่นกระเพื่อมสีเขียว

พวกออร์คเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ จนมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด คะเนคร่าว ๆ น่าจะมีหลายแสนตน

- เควสท์สุดท้าย 'ถอนรากถอนโคน' เริ่มแล้ว

ราชาบัลฮาลด์ ราคุนทาซ รวบรวมไพร่พลออร์คมาทำลายล้างเหล่ามนุษย์ เพื่อจะครอบครองทวีป

กรุณาขัดขวางกองทัพของบัลฮาลด์

กองทัพอัศวินเคลลินรู้ข้อมูลก่อนจะเข้ามาในโลกแห่งเงาแล้ว แต่ความรู้สึกตอนเห็นกองทัพนั้นจริง ๆ ต่างจากที่คิดไว้โดยสิ้นเชิง

แค่กองทัพออร์คจำนวนไม่มีที่สิ้นสุดอยู่ตรงนั้นก็ทำให้รู้สึกได้ถึงภัยคุกคามร้ายแรง

สติสัมปชัญญะของทหารกองทัพอัศวินเคลลินกลายเป็นอัมพาต ไม่เว้นกระทั่งคูโรสผู้เป็นแม่ทัพ เขาถึงเลที่จะออกคำสั่งให้บุกโจมตี

แล้วการกระทำนั้นก็กลายเป็นพิชร้าย

“พวกมนุษย์! ชวิ๊ก!”

“ด้านขวา! พวกมันแฝงตัวมากับหมอก!”

พวกออร์ครับรู้การมีอยู่ของกองทัพอัศวินซึ่งกำลังจะลอบโจมตี

“เผ่าจึงจอกเขี้ยวคมออกไปอยู่แนวหน้า! ขวางพวกมันไว้ระหว่างจัดกระบวนทัพ!”

ภายใต้คำสั่งของออร์คระดับผู้บัญชาการตานั้น พวกออร์คต่างชูหอกยกโล่หันมาทางกองทัพอัศวิน พร้อมทั้งกระบวนทัพเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส

แม้กองทัพอัศวินเคลลินจะมีฝีมือเก่งกาจที่สุดในอาณาจักร ทว่าก็ยากจะบุกทะลวงแนวรบซึ่งจัดกระบวนเกือบจะสมบูรณ์แล้วของพวกออร์คได้

‘โธ่โวย ทำพลาดแบบงี้ๆ เลย!’

คูโรสตระหนกได้ว่าตัวเองพลาดไปแล้ว และขณะกำลังจะออกคำสั่งให้ถอยทัพ...

“เดี๋ยวจะไปเปิดทางให้ก่อนครับ”

“หา?”

เด็กหนุ่มที่มีมาอยู่ข้าง ๆ เขาตั้งผู้ตลงแล้วบังคับม้าไปด้านหน้า

เป็นคนสวยมากจนชวนให้เข้าใจผิดคิดว่าเป็นเด็กสาว

ดวงตาสีฟ้าสดใสไม่สิ้นไหวแม้แต่น้อย ต่อให้มีกองทัพขนาดใหญ่

จัดกระบวนทัพแผ่กว้างออกไปจนดูราวกับไร้จุดสิ้นสุดอยู่ตรงหน้า ดวงตาของเขาก็กังฉวยแววเชื่อมั่นในปฏิบัติการครั้งนี้เป็นอย่างนั้น

“พรัม ซีโนเซอร์ หัวหน้าไซดการ์ด จะปฏิบัติการพุ่งโจมตีครับ”

พูดจบเขาก็ไม่รอช้า ควมม้าออกตัวพุ่งฉิวไปประหนึ่งลูกศร

คุโรสตกใจจนใบหน้าแข็งเกร็ง การบุกเดี่ยวเข้าหาทหารออร์ดไม่ต่างจาก

ฆ่าตัวตาย

“มายา! คู่มครองพรัม! เดี่ยวนี้!”

“เป็นไปไม่ได้! นี่กะทันหันเกินไป...!”

“ไอ้เด็กเวร! ทำไมบุ่มบ่ามอย่างนั้น!”

ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นพากันจินตนาการถึงตอนจบอันโหดร้าย

พวกทหารออร์ดยกหอกขึ้นแทงมาทางพรัมที่พุ่งเข้าไป

ดาบพรัมเปล่งแสงออรัลสีเงินเหมือนจะแย่งความคิดนั้น ทันทีที่เขา

ตัวดาบเป็นแนวตั้ง วิถีแสงสีเงินมากมายนับไม่ถ้วนก็พุ่งกระจายไปทั่วทิศทาง

ร่างพวกออร์ดที่ยืนเรียงเป็นแถวปรากฏรอยเลือดเป็นทางยาว

“ซวัก? นี่มัน...”

พีบบบบ!

ก่อนจะขาดออกจากกันตามแนวรอยเลือดนั้น กระจายออกเป็นชิ้นส่วนหลายพันชิ้น

คุโรสตาเบิกโพลงมองงานเลี้ยงเลือดสดกระจาย

ดาบของพรัมตัวโจมตีนับครั้งไม่ถ้วนราวกับฝนดาวตก

สิ่งที่ทำให้รู้ได้ว่าทุกการโจมตีนั้นมาจากไหนมีเพียงเส้นแสงสีเงิน ร่องรอย

จากวิถีดาบของเขา

ด้วยเหตุนี้เองพรัมจึงได้สมญานามว่า ‘ดาบเปลชเงิน’

พวกออร์ดนับร้อยถูกบดขยี้ภายในเวลาไม่ถึงสิบวินาที

กระบวนทัพที่ใกล้จะจัดสมบูรณ์ถูกทำลายลงอย่างนั้น

“ชวีก!”

“แข็งแกร่ง! ชวีก!”

ความสับสนอลหม่านเริ่มก่อตัวขึ้นในหมู่พวกออร์ค

คุโรสที่ตระหนกได้ว่าจะพลาดเวลานี้ไม่ได้รับชูดาบใหญ่ขึ้นฟ้า แม้ไม่ได้
สั่งการสิ่งใด แต่ทหารใต้บัญชาการทุกนายต่างก็เข้าใจว่าทำทางนั้นหมายถึงอะไร

ปึนหน่น!

เสียงเป่าแตรดังกังวานก้องไปทุกทิศ พร้อมกับที่ทหารหลายพันนาย
พุ่งทะยานออกไปอย่างพร้อมเพรียง

เนินแห่งนั้นสั่นสะเทือนราวกับเกิดแผ่นดินไหว

ขวัญกำลังใจของกองทัพอัศวินพุ่งสูงราวกับจะระเบิด พวกเขาบุกทะลวง
ไปด้วยความเร็วสูง ชั่วพริบตาที่ทะลุไปถึงปีกข้างของกองทัพออร์ค

“เฮือก!”

“อึก!”

ตูมมมม!

เวทมนตร์ที่เป็ดีโร่ใช้ระเบิดใส่กองทัพออร์คอย่างรุนแรงพร้อมกับทหารม้า
เริ่มโจมตี

แควก! กรือบ!

เสียงเนื้อหนังฉีกขาดและเสียงกระดูกแตกหักดังลั่นไม่หยุด

แม่กองทัพพวกออร์คมีกำลังทหารมหาศาล แต่กองทัพอัศวินเคลลินก็เริ่ม
จะพังกระบวนของพวกมันได้ภายใต้การเปิดฉากของพริ้ม

ตอนนั้นเอง

“บ๊าระห่าจริง ๆ นะ ไอ้พวกมนุษย์จงหอง!”

บริเวณเบื้องหน้าที่กองทัพอัศวินเคลลินกำลังมุ่งไป บางสิ่งยื่นจังก้าขวาง
พวกเขาอยู่ เป็นออร์คร่างมหึมาคาดผ้าปิดตาข้างขวาไว้ ตัวมันสูงใหญ่กว่าออร์ค
คนอื่นประมาณสามเท่า ในมือถือดาบใหญ่ยาวหลายเมตร

เครื่องหมายประดับยศสีแดงบนบ่าซึ่งกำลังสับตัดขึ้นลงตามแรงลมทำให้
รู้ได้ไม่ยากว่าไม่ใช่ออร์คทั่วไป

ทันทีที่เห็นมัน เสียงแจ๊สเตือนก็ดังขึ้น

- ได้พบกับบัลฮาลด์ ราคุนฮาซ

บัลฮาลด์ได้รับการยกย่องให้เป็นราชาแห่งออร์ค เป็นนักรบออร์คที่แข็งแกร่งที่สุด และเป็นผู้บัญชาการที่ยอดเยี่ยมเก่งกาจ

คุโรสกลืนน้ำลายเอือก

เมื่อประจันหน้ากับบัลฮาลด์ เขารู้สึกกดดันบีบคั้นยิ่งกว่าตอนเผชิญหน้ากับกองทัพออร์คหลายแสนตนเสียอีก

นั่นนับเป็นการปรากฏตัวของผู้แข็งแกร่งอย่างแท้จริง

ทว่าไม่มีใครตื่นตระหนกแม้แต่คนเดียว

“ทั้งหมดเป็นไปตามคำพูดของ ‘เขา’ จริง ๆ สินะ”

บัลฮาลด์เห็นเหล่าอัศวินหนึ่งสงบมุมปากก็ยกยิ้ม ก่อนจะชูดาบสูงปล่อยออว่ารุนแรงออกมา

เกิดเสียงดังในกระแสนอากาศ ออว่านั้นอยู่ในระดับเพียงแค่เปล่งออกมา ก็ส่งอิทธิพลไปรอบ ๆ

ราชาออร์คใช้สองมือกระชับดาบใหญ่ ทันใดนั้นออว่าพวยพุ่งก็ถูกดูดไปรวมกันที่ใบดาบ

ครึนหนน!

เมื่อเหวี่ยงดาบลง พื้นแผ่นดินก็สะเทือนพร้อมส่งเสียงดังเลื่อนลั่นราวกับฟ้าร้อง

ไม่มีการเลือกฝ่ายตนฝ่ายศัตรู ทุกอย่างรอบบริเวณนั้นไม่ว่าออร์คหรือมนุษย์ต่างถูกวาดกระเด็น

กองทัพอัศวินที่บุกโจมตีเข้าไปด้วยความฮึกเหิมยากจะหยุดได้ถูกสกัดไว้

ทว่าก็แค่นั้น ความเสียหายไม่รุนแรงอย่างที่คิด

“โฮ้”

บัลฮาลด์หลุดอุทานออกมาเบา ๆ

ดาบเรียวเล็กฟันทแยงใส่กลางดาบใหญ่ด้านการโจมตีของเขา

“รับไว้ทันก่อนจะเหวี่ยงจนสุดเรอะ”

เพราะพริ้มสกัดดาบของบัลฮาลด์ไว้ การโจมตีนั้นจึงสำแดงอาณาภาพได้ไม่ถึงครึ่งด้วยซ้ำ

“จะยอมรับความใจกล้าที่บังอาจกระโจนเข้ามาขวางข้าแล้วกัน”

บัลฮาลด์กระเทิบเท้าใส่พื้นพุ่งตัวไปด้านหน้า เพียงแค่นั้นแผ่นดินก็ยุบลงเป็นหลุม

ตูมมมม!

เกิดเสียงระเบิดดังสนั่นถึงขั้นไม่น่าเชื่อว่าจะมาจากดาบพาดฟันกัน

พลังของบัลฮาลด์แข็งแกร่งระดับไหน รู้ได้จากพริ้มที่ถูกผลักกระเด็นไปด้านหลังหลายเมตรหลังป้องกันการโจมตีของเขา

บัลฮาลด์เหวี่ยงดาบใส่พริ้มอีกครั้งอย่างไม่ยอมให้มีจังหวะได้พัก

แคว้งงง!

ขณะผลัดกันรุกรับ เสียงระเบิดสะเทือนเลื่อนลั่นก็ดังขึ้นต่อเนื่อง คลื่นกระแทกแผ่ออกไปรอบทิศ

ทุกครั้งพริ้มจะถอยหลังอย่างตั้งตัวไม่ทัน ท่าทางเขาเหมือนกำลังฝืนต้านการคุกคามด้วยพลังอันเหนือกว่าของบัลฮาลด์อย่างยากลำบาก

“แต่เมื่อข้ายังอยู่ ต่อให้มนุษย์อย่างพวกเจ้าใช้แผนการอะไรก็พ่ายแพ้อยู่ดี!”

แคว้งงง!

ทันทีที่บัลฮาลด์ตวาดเสียงดัง พริ้มก็เอียงดาบรับการโจมตีไว้ได้ रिमฝีปากเขาวาดเป็นเส้นโค้ง

“แค่จับคุณได้ ก็เท่ากับชัยชนะเป็นของเราแล้วนะครับ”

“เดี๋ยวจะทำให้พูดจาโอหังแบบนี้ไม่ได้อีกต่อไป”

บัลฮาลด์ตัดสินใจต่อสู้เต็มกำลัง จะปล่อยให้ยัดเยียดไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว เขาพุ่มพลังทั้งหมดที่มีตั้งออราขึ้นมา เมื่อนั้นพยับแดดสีแดงก็พวยพุ่ง ไม่ใช่แค่จากใบดาบเท่านั้น แต่จากทั่วทั้งร่าง

แคว้ง!

เมื่อดาบพาดฟันใส่กัน ดาบพริ้มก็พังเพราะสู้ออราของบัลฮาลด์ไม่ได้

จังหวะที่บัลฮาลด์ตวัดดาบหมายจะฟันคอนั้น...

เขาก็ถอยหลบอย่างรวดเร็วราวกับขาดไว้อยู่แล้ว เร็วถึงขั้นทำให้บัลฮาลด์
ฟันพลาดโดนแค่อากาศ

พรมยื่นมือออกมาด้านหน้า ทันใดนั้นดาบเปล่งแสงสีเงินก็ปรากฏเป็น
รูปร่างขึ้นในมือเขา

นั่นคือดาบเรเปียร์ซึ่งทำจากแบลงก์เซียม

ซวิง

ออร่าระดับก่อนหน้านี้เทียบไม่ติดเริ่มเข้าไปรวมกันที่ดาบนั้น

“มีอาวุธลับซ่อนไว้หรื”

บัลฮาลด์ไม่คิดจะเอาแต่มองอย่างเดียว

ร่างกายที่แข็งแกร่งพลังขึ้นด้วยออร่าพุ่งมาเหมือนลูกกระสุน

จังหวะเดียวกันนั้นเส้นแสงสีเงินหลายพันเส้นก็พุ่งเข้าไปใส่เขา ดาบซึ่งโจมตี
ออกมานั้นมีปริมาณออร่ามากกว่าก่อนหน้านี้มาก

แต่ก็แค่นั้น

การโจมตียังเหมือนเดิม เพียงแค่อาณาภาพเพิ่มขึ้น เพราะอย่างนั้นจึงไม่ได้
มีอะไรต่างจากก่อนหน้านี้

‘แค่นั้นเองนะระอะ’

ออร่าของบัลฮาลด์ผู้บรรลुरुดับคิงแล้วกับออร่าของพรม แค่ปริมาณ
ก็ห่างชั้นกันสุดขีด

ไม่ว่าจะโจมตีเร็วแค่ไหน มากมายเพียงใด หากสร้างความเสียหายไม่ได้
ก็ไม่มีความหมาย

ดาบเรเปียร์ของพรมทำให้บัลฮาลด์บาดเจ็บเป็นแผลฉกรรจ์ไม่ได้ ตรงกัน
ข้าม ดาบใหญ่ของเขากลับฟันถูกพรมในที่สุด ส่วนผลลัพธ์นั้นก็ชัดเจน

แต่แล้วก็เกิดเหตุการณ์คาดไม่ถึง เส้นแสงสีเงินซึ่งกระจายไปรอบทิศพลัน
เริ่มมารวมตัวกันในจุดเดียว

และเมื่อรวมกันถึงระดับสูงสุด คลองสายตาของบัลฮาลด์ก็ถูกสาดด้วย
แสงสีเงิน

แฟลชเงิน

“...”

แสงเสบตาค่อย ๆ จางหายไป

จุดที่แฟลชเงินวาบผ่านมีเศษดาบใหญ่แตกหักกระจายอยู่บนพื้น

“ถึงข้าจะพ่ายให้พวกเจ้า...”

เลือดไหลทะลักจากร่างบัลฮาลด์

“ทหารของข้าก็จะชนะแล้วบดขยี้ผืนดินของพวกเจ้า...”

ร่างใหญ่ยักษ์ล้มลง เลือดแดงฉานจากหน้าอกที่ถูกเจาะทะลุหลังลงชุ่ม
พื้นดิน แม้ในชั่วเวลาสุดท้ายบัลฮาลด์ก็ยังคงไม่ปล่อยดาบตน

- บัลฮาลด์ ราคุนทาช ลื่นชีวิตแล้ว

“แม่ทัพตายแล้ว! ชวิ๊กกกก! แก่แก่นพวกมัน!”

“ฮ่า! ใจพวกมนุษย์ให้หมด!”

“เอาเลือดของมันมาแบ่งกัน!”

เสียงตะโกนด้วยความโกรธแค้นดังก้อง

แม้บัลฮาลด์ที่เป็นผู้นำตายแล้ว แต่พวกออร์คหลายแสนตนยังคงอยู่
เหมือนเดิม

ทว่าพริ้มเฆหน้ามองขึ้นไปบนฟ้าโดยไม่ใส่ใจพวกมัน

“จบแล้วครับ คุณเดเซียร์”

“เยี่ยมมาก พริ้ม”

ที่ตรงนั้นไม่มีใครบางคนอยู่

เด็กหนุ่มสวมโค้ตสีดำถือไม้เท้ายาว ‘เดเซียร์ อาร์มอง’

ทันทีที่เขาชี้ไม้เท้าในมือลงด้านล่าง บรรดาสูตรเวทมนตร์ซึ่งผูกขึ้นอย่าง
พิถีพิถันก็ปรากฏให้เห็น

สูตรเหล่านั้นแผ่กระจายออกอย่างยุ่งเหยิงราวกับภาพถูกวาดขึ้นบนท้องฟ้า
ซึ่งควรจะปลอดภัยไปร่งสดีไล

พรี!!

มานามหาคาลปกคลุมสมรภูมิจนปราศจากที่ว่าง

บรรดาคนด้านล่างที่ทอดสายตามองขึ้นไปพากันชะงักไม่ไหวติง มองสิ่งนั้น
นี่ราวกับว่าสติหลุดลอยไปแล้ว

สมรภูมิซึ่งเคยเต็มไปด้วยเสียงกริโตร้องและเสียงอาวุธฟาดฟันพลัน
ถูกความเงียบสงัดเข้าปกคลุม สูตรเวทมนตร์ขนาดใหญ่บนฟ้านั้นทำให้ไม่มีใคร
อัปปากพูดอะไรได้

เมื่อสูตรเวทมนตร์เสร็จสมบูรณ์ เดเซียร์ก็เปิดปากว่า

[Vinedell of Earth (วินเดลล์ออฟเอิร์ธ)]

เวทมนตร์ซึ่งเคยเป็นเวทป้องกันปรากฏรูปลักษณะต่างออกไปโดยสิ้นเชิง
เมื่อสร้างขึ้นจากมือเดเซียร์

ทันทีที่มันถูกร่าย ผืนปฐพีก็สั่นสะเทือนพร้อมกับเกิดรอยร้าว

ผืนดินในรัศมีหลายร้อยเมตรจากใจกลางบริเวณที่พวกออร์คเบียดเสียด
กันอยู่ลอยขึ้น ทุกสิ่งอย่างรวมถึงพวกออร์คก็ลอยขึ้นด้วยทั้งอย่างนั้น

“อ้ากกกก!”

“อะ...ฮ่ามัน! ชวิ๊กกก! ต้องแก้แค้นให้ได้!”

พวกออร์คพรั่งพรูสารพัดคำสบถคำ แต่เสียงนั้นไปไม่ถึงเดเซียร์

เขายังใช้เวทมนตร์ต่อเนื่อง สิ่งที่ลอยขึ้นฟ้าเริ่มถูกแรงดันบีบอัด

กร็อบ กร็อบ!

เกิดเสียงดังกึกก้อง เสียงหินและเลือดเนื้อร่างกายถูกบดขยี้รวมกันเป็น
หนึ่งเดียว

วัตถุทรงกลมซึ่งถูกสร้างขึ้นนั้นมีขนาดมหึมาดั่งแสงอาทิตย์ ทำให้เกิด
เงาขนาดใหญ่ทาบทับสมรภูมิ

[Devao La Gravitia (เดวาโอ ลา กราวิเทีย)]

เวทมนตร์ที่สองของเดเซียร์สมบูรณ์แล้ว พวกออร์คกลุ่มหนึ่งที่เขาใช้ไม้เท้า
ชี้ใส่ปล้นคุกเข้าลงเพราะต้านแรงโน้มถ่วงซึ่งเพิ่มสูงขึ้นไม่ไหว

กร็อบ! กร็อบ!

พวกออร์คจำนวนหนึ่งถูกบีบอัดจนกลายเป็นเลือด

“ไว้ชีวิตเราเถอะ! ซวิ๊ก!”

“ซวิ๊กกกก! ยะ...หยุด! เดี่ยวตาย!”

พวกออร์คนึกถึงอนาคตที่กำลังเอื้อมกรายเข้ามาหาตนพลางตะโกนขอร้อง
อย่างสิ้นหวัง

แต่นั้นเป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้น

เดเซียร์ชี้ไม้เท้าลงอีกครั้ง

ปล้นวัตถุทรงกลมขนาดใหญ่นั้นก็ตกลงจากท้องฟ้า

“เอ๊ะ?”

บิ่งงงงงง!

บดขยี้

พวกออร์คถูกแรงกระแทกและแรงกดมหาศาลบดขยี้ทั้งอย่างนั้น แม้แต่
เสียงกรี๊ดร้องของพวกมันก็ถูกบีบอัดไปด้วย

เริ่มจากสิ่งนั้น แล้วแผ่นดินก็ค่อยๆ พังทลาย

“...!”

แม้ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในบริเวณห่างจากกองทัพอัศวินเคลลิน
มาก แต่คลื่นกระแทกก็แผ่มาถึง

ไม่นานเมื่อแรงจากคลื่นกระแทกจางหาย ‘มายา’ นักเวทแห่งกองทัพอัศวิน
เคลลินก็อุทานออกมาขณะสายตามองจ้องบริเวณที่เต็มไปด้วยฝุ่นเบื้องหน้า

“เรื่องแบบนี้เป็นไปได้...”

ดวงตาหญิงสาวเบิกโพลง สายตาเธอฉายมากกว่าแววเกรงขาม ตอนนั้น
ดวงตาคู่นั้นเจือไปด้วยความหวาดกลัว

เป็นภาพที่ขนาดพวกเดียวกันยังหวาดกลัวขั้นนี้ พวกที่เป็นฝ่ายถูกกระทำ
ก็คงไม่เหลือ

พวกออร์คเลิกพยายามต่อสู้ขัดขืน ต่างคุกเข่าเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า

“ได้โปรดเมตตา! ชวิ๊กกก!”

“จิตวิญญาณของเหล่านักรบผู้ยิ่งใหญ่ ได้โปรดช่วยพวกเราด้วย!”

เหล่าออร์คที่ยังรอดกริตรี่องโหยหวนร้องขอชีวิตจากเดเซียร์

ทว่าคงจะเป็นโซคร้ายสำหรับพวกนั้นที่เสียงแจ๊ตเอนเคลียร์โลกแห่งเงายังไม่ดังขึ้น

[Magma Howl (แมกมาคำราม)]

ผืนดินแตกพังทลาย บางอย่างไหลออกมาจากร่องแตกนั้น

ครึนหนน!

นั่นคือลาวา ผุดขึ้นมาราวกับน้ำพุ

เพียงเดเซียร์สะบัดไม้เท้าเบาๆ ครึ่งหนึ่งของเนินก็เกิดไฟลุกไหม้เป็นสีแดง

ลาวาที่ผุดขึ้นมาเริ่มกลืนกินผืนดินราวกับคลื่นหายนะ

ครึนหนน

เสียงกริตรี่องของพวกออร์คถูกเสียงดังสนั่นราวกับฟ้าลั่นกลบจนไม่ได้ยินอีกต่อไป

นั่นคือนรกซึ่งถูกสร้างขึ้นบนดิน

พวกออร์คเริ่มพากันถอยหนี แม้กระทั่งแนวรบเล็กสุดก็ไม่เหลือ

บัลฮาลด์ ราคุนทาส ตายแล้ว พวกมันที่แตกกระเจิงออกไปจึงไม่มีความจำเป็นต้องกลับมารวมตัวกันอีก

- เคลียร์แควสต์สุดท้าย ‘ถอนรากถอนโคน’ เสร็จสิ้น

***

“แบบนี้ก็พอจะคาดการณ์เกี่ยวกับโลกแห่งเงาที่หน้ากากหวัะโหลกจะสร้างให้เกิดขึ้นเองได้”

ชายฉกรรจ์ผมสีเงินทอประกายจิบชาแล้วพูด ได้ยินเสียงสตรีผู้หนึ่งดัง

ลอดมาผ่านลูกแก้วสื่อสาร

“เพราะอย่างนั้นก็จะรับมือกับโลกแห่งเงาได้อย่างราบรื่นสินะคะ”

“หากเตรียมพร้อมรับมือล่วงหน้าได้ ความเสียหายก็จะลดลงมาก ด้วยวิธีนี้จะทำให้แผนการที่เดซีเยร์คิดเป็นจริงได้”

อายุของชายคนนั้น ประเมินจากภายนอกอย่างไรมากที่สุดก็ไม่เกินสี่สิบปี แต่สายตาเขากลับดูลุ่มลึกราวกับชายชราที่อยู่มานานหลายศตวรรษ ทำให้คนมองรู้สึกได้ถึงความแตกต่างอันแปลกประหลาด

เขาคือซ็อด เอ็กซาเรียน นักเวทเจ็ดเซอร์เคิลผู้เป็นประมุขแห่งหอคอยเวท

“แล้วสถานการณ์ปัจจุบันเป็นยังไงบ้าง พริสซิลลา”

สตรีผู้กำลังสนทนากับซ็อดผ่านลูกแก้วสื่อสารคือพริสซิลลา ไฮซิลการ์ด ผู้นำแห่งคาสนาอาร์ทีมิส

พริสซิลลาตอบด้วยน้ำเสียงแข็งขัน

“จะพูดแบบขอไปทีว่าดีอยู่ก็ยากค่ะ ถึงจะยังรักษาความลูลีไว้ได้ แต่สถานการณ์ก็หมีน้มน้ำนมเหลือเกิน”

“หากเริ่มตามแผนได้แล้ว ไม่นานก็จบละ”

“หวังให้เป็นอย่างนั้นจริงๆ ค่ะ”

บทสนทนาจบลงตรงนั้น ซ็อดตัดการสื่อสารแล้วถอนหายใจสั้นๆ ก่อนจะทอดสายตามองไปยังที่หนึ่ง

ปลายสายตาเขาคือภาพเคลื่อนไหวซึ่งกำลังฉายภาพเหตุการณ์ในแนวรอบหนึ่งอยู่

ซ็อดจมอยู่ในความคิด ขณะมองธงรูปมังกรแดงซึ่งปรากฏในภาพเคลื่อนไหวนั้น

“คิดไว้อยู่แล้วว่าคงต้องมีสักวัน แต่ศักยภาพของดีไวต์ไม่ธรรมดาเลยสินะ”

ทุกประเทศในทวีปต่างกำลังทำสงครามกับดีไวต์

การที่ประเทศหนึ่งก่อสงครามสู้กับทุกประเทศทั่วโลก ถึงเป็นอาณาจักรเฮเบรียนก็เป็นไปไม่ได้

ทว่าดีไวต์ทำได้ แม้มีกำลังรบห่างชั้นกันชัดเจนก็ยังไม่แพ้ และกลับมีท่าทีอีกเต็มอีกต่างหาก

‘ไม่สิ ที่สุดยอดก็คือหน้ากากหวักะโหลก’

หน้ากากหวักะโหลก

ซุกซ่อนเป้าหมายของตนไว้เบื้องหลังประวัติศาสตร์มนุษยชาติเป็นเวลานาน ชักนำความล่มสลายมาสู่หลายอาณาจักร และเป็นหนึ่งในผู้นำของกลุ่มเอาเตอร์ จะพูดว่าการที่ดีไวด์ยืนหยัดต่อสู้กับทั้งโลกได้ขนาดนี้เป็นเพราะเขาก็ไม่ใช่คำพูดเกินจริง

‘ถ้าไม่มีโลกแห่งเงา อะไรๆ ก็คงง่ายกว่านี้มาก’

หน้ากากหวักะโหลกมีพลังสร้างโลกแห่งเงาขึ้นมาเองได้ ทั้งยังเป็นโลกแห่งเงาระดับหนึ่งและสองซึ่งไม่อุบัติมานานแล้ว

พลังนั้นคุกคามกว่าอาวุธทางยุทธศาสตร์ใดๆ และโลกแห่งเงาระดับความยากสูงสุดที่เกิดขึ้นกะทันหันนั้นก็ทำให้ประเทศสามประเทศล่มสลายไป

เพียงแค่นี้สถานการณ์ก็ยากลำบากมากแล้ว แต่หน้ากากหวักะโหลกยังใช้ดีไวด์เป็นเครื่องมือบุกรุกโจมตีประเทศต่างๆ อีก

แสนยานุภาพของกองทัพดีไวด์ที่มีฮอมมิงกุลุสและคิเมราซึ่งถือกำเนิดมาจาก การวิจัยอันยาวนานของหน้ากากหวักะโหลกนั้นร้ายกาจเกินต้าน

โซคยังดีที่แต่ละประเทศซึ่งเคยจับมือสามัคคีตอนต่อสู้กับเอาเตอร์ก่อนหน้านี้ ทำงานกันเป็นระบบมากขึ้นกว่าเดิม

เพราะอย่างนั้นจึงลดความเสียหายจากน้ำมือกองทัพดีไวด์ให้เหลือน้อยสุดได้ และเมื่อประเมินจากสถานการณ์ที่เป็นอยู่ซึ่งกองกำลังทหารของแต่ละประเทศต้องกระจายกำลังกันออกไปต่อสู้กับโลกแห่งเงาแล้ว นี่ก็ถือว่าเป็นผลงานชิ้นเยี่ยม

และเบื้องหลังผลงานนั้นคือเด็กหนุ่มคนหนึ่ง

หากไม่มีเขา ต่อให้มีประสบการณ์จับมือสามัคคีกันมาก่อนก็เชื่อว่าสร้างผลงานเช่นนี้ได้

‘สถานการณ์ยังคงไม่ดีเหมือนเดิมหรอก...’

แต่ถึงอย่างนั้นสถานการณ์ตอนนี้ก็ไม่อาจเรียกว่าดี เพียงแค่ป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายเพิ่มได้อย่างหวุดหวิดเท่านั้น ยิ่งเวลาผ่านไปฝ่ายที่จะเสียเปรียบก็คือกองทัพลัมพันธมิตร

แม้ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น ซ็อดก็ไม่ได้แสดงออกถึงความสิ้นหวัง เขา

ยังคงไม่ยอมแพ้แม้จะเห็นศัตรูรุกรมาตอยู่ตรงหน้าเต็มสองตา ดวงตายังคงฉายประกายเหมือนกับตอนคิดหาแผนการ

ขณะซื่อตกำลังทบทวนความคิดอย่างสุขุม ประตูห้องทำงานก็เปิดออกแล้วเด็กหนุ่มคนหนึ่งก็เดินเข้ามาด้านใน

ซื่อตเอ่ยถามอย่างเป็นธรรมชาติแม่อีกฝ่ายมาเยือนกะทันหัน

“เคลียร์โลกแห่งเงาได้แล้วหรือ”

“พอดีว่าง่าย เพราะแค่กำจัดกองทัพศัตรูได้ก็จบแล้วครับ ทั้งหัวหน้าศัตรูยังเคลื่อนไหวตามที่คิดเอาไว้ด้วยครับ”

“คนที่พูดถึงโลกแห่งเงาระดับสองแบบนี้ได้คงมีแค่เธอคนเดียวละมัง”

ซื่อตมองเด็กหนุ่มตรงหน้า ‘เดเซียร์ อาร์มวง’ อย่างภาคภูมิใจ

‘ถ้าไม่มีเธอก็คงมาถึงตรงนี้ได้หรอก’

เป็นเช่นค่านั้น หากไม่มีเดเซียร์ ตอนนี้อยู่ทั้งทวีปอาจตกอยู่ในเง้อมมือของหน้ากากหวักะโหลกไปแล้วก็ได้

เดเซียร์ทำเรื่องของคนอื่นบอกว่าเป็นไปไม่ได้ให้เกิดขึ้น

ทั้งไกลเกลี่ยความขัดแย้งระหว่างสามัญชนกับชนชั้นสูงของอาณาจักรเฮเบรียนที่ดำเนินมาต่อเนื่องยาวนาน

ก่อร่างสร้างสันติภาพระหว่างสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกกับอาณาจักรเฮเบรียนที่เป็นไม้เบื่อไม้เมากัน

และทำให้ชาวเอสเตบันผู้ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของประเทศใดเข้าร่วมกองทัพสัมพันธมิตร

หากเขาไม่ทำให้เกิดสิ่งเหล่านั้นขึ้นก็ไม่มีทางป้องกันขัดขวางโลกแห่งเงาฝีมือหน้ากากหวักะโหลกโดยปราศจากความเสียหายรุนแรงได้เลย

“แล้วจัดการเรื่องที่ตั้งเป้าไว้ได้ดีไหม”

“สำเร็จเรียบร้อยครับ”

เดเซียร์เรียกของชิ้นหนึ่งจากคลังเก็บของต่างมิติในชุดป้องกันออกมาให้ซื่อตดู

สิ่งนั้นคือธงซึ่งมีลวดลายดอกไม้ไฮเดรนเยียสีฟ้า บริเวณด้ามมีประโยคหนึ่งสลักไว้

‘คูโรส ฟาฟิงก์ แม่ทัพกองทัพอัศวินเคลลิน มอบแก่เดเซียร์ อาร์มอง
ผู้มีพระคุณช่วยกอบกู้ชาติ’

ช่วยกองทัพอัศวินเคลลิน แล้วได้รับธงสลักข้อความเป็นเครื่องยืนยัน
มิตรภาพมา

เดเซียร์ลุกจากเก้าอี้แล้วเดินตรงไปยังบริเวณผนังที่มีธงแบบนั้นปักเรียง
เป็นแถวยาว

“นี่เป็นธงที่สองร้อยห้าสิบ”

สัญลักษณ์บนธงแต่ละผืนแตกต่างกันไป นั่นเป็นสัญลักษณ์ของแต่ละกลุ่ม
สมาคมวิจัยเวทมนตร์มณฑลลิบสามแห่งซานโตส

ภาคอัศวินคลื่นแห่งลากร็อง

กลุ่มทหารรับจ้างเนวาร์ต้า

...

...

...

เป็นกลุ่มคนทรงอำนาจที่มีชื่อเสียงขจรขยาย

เดเซียร์ช่วยพวกเขาพิชิตโลกแห่งเงาแลกกับคำมั่นสัญญาว่าจะมารวมกำลัง
กันในภายหลัง

เขากำลังสร้างความสัมพันธ์กับบรรดาผู้กล้าแกร่งที่กระจายอยู่ทั่วทวีป
ไม่จำกัดอยู่แค่ประเทศใหญ่ ๆ อย่างสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกหรืออาณาจักร
เฮเบรียน จะมองว่าเป็นการร่วมเป็นพันธมิตรทางการทหารอย่างหนึ่งก็ได้

พันธมิตรทางการทหารระหว่างประเทศที่รวมตัวกันครั้งแรกภายใต้ชื่อ
เดเซียร์ อาร์มอง

“ทีนี้ไม่ว่าจะมีปัญหาเกิดขึ้นที่ไหนก็รับมือได้”

ข้อคิดซึ่งรู้เป้าหมายของเดเซียร์อยู่ก่อนแล้วถึงกับทิ้งเมื่อเห็นว่าเดเซียร์ทำตาม
เป้าหมายจนสำเร็จได้จริง

แต่จุดนี้ยังมีบางสิ่งที่คุณไม่รู้ด้วย

ระดมมาเฉพาะคนเก่งจากมีความสามารถต่อสู้ในวงกตเงาได้เกินห้าปีขึ้นไป

เท่านั้น แบบนี้ก็จะมีทางเพลิงพล้ำเรื่องพละกำลังแล้ว'

คนที่เดเชียร์ดึงมาเข้ากลุ่มเป็นผู้มีความสามารถอดทนฝ่าฟันอยู่ในวงกตเงาได้เกินห้าปี คนเหล่านั้นเอาตัวรอดท่ามกลางหายนะเลวร้ายที่สุด เรียกว่าเป็นสุดยอดในสุดยอดของมนุษยชาติได้

'เมื่อเป็นแบบนี้ก็เท่ากับเตรียมพร้อมพิชิตวงกตเงาซึ่งเป็นเป้าหมายสุดท้ายเรียบร้อยแล้ว'

เดเชียร์ไม่เพียงจดจ่อกับสถานการณ์ตรงหน้าเท่านั้น แต่ยังมองไปถึงอนาคตที่อาจมาเยือนในอีกไม่ช้า

'ด้วยวิธีนี้ กองกำลังทหารก็เตรียมพร้อมเรียบร้อยแล้วครับ ท่านประมุขหอคอยเวท เรื่องที่ผมขอไปเป็นอย่างไรบ้างครับ'

นั่นคืออีกส่วนของแผนการซึ่งเดเชียร์วางไว้เพื่อโค่นหน้ากากหวัะกะโลกให้สิ้นซาก

'เสร็จสมบูรณ์แล้ว เรือธงปีกแห่งฟ้าเตรียมพร้อมโบกสะบัดเข้ามาแล้ว'

'ก็แปลว่าเตรียมเวทีเสร็จเรียบร้อยแล้วสินะครับ'

แผนลับที่จะพลิกสถานการณ์ตอนนี้ได้ภายในพริบตาใกล้เสร็จสมบูรณ์

'คราวนี้ก็แค่เรียกกรมตัวนักแสดง ได้เวลาเปิดฉากการแสดงแล้วครับ'

***

หิมะที่ตกต่อเนื่องทั้งคืนยังคงไม่ละลาย ท้องทุ่งจับตัวแข็งเป็นสีขาว ทุกครั้งยามย่าเท้าจะได้ยินเสียงสวบสាប់ดังไปรอบทิศ

อีกไม่นานก็จะถึงฤดูกาลเมล็ดพันธุ์ใหม่แตกหน่อ ดอกไม้ผลิบานกำลังจะมาเยือน แต่หิมะก็ยังตกลงจากฟ้า

'หน้าหนาวแบบนี้ไหนกัน ทำไม่ถึงยาวขนาดนี้เนี่ย'

ลมเย็นยะเยือกเสียดแทงเข้าปอดเด็กสาวทุกครั้งที่ย่ำใจ

'วันนี้ก็มีชยะหล่นจากฟ้าเพียบเลยนี่'

โรแมนติก้ามองหิมะสีขาวโพลนพร้อมเรียกว่าชยะ ความคิดนั้นเกิดขึ้นอัตโนมัติเมื่อเผชิญกับหิมะตกหนักในเมืองจาเว็ด

‘เมื่อก่อนเห็นหิมะที่ไรก็ดีใจ...’

สายตาเด็กสาวที่มองหิมะโปรยปรายฉายแววหงุดหงิด ทว่าก็แฝงความอาลัยเล็กน้อย

โรงเรียนเฮเบรียน

ที่นั่นมีสวนดอกไม้บานสะพรั่ง ไม่ใช่ห้องทุ่งจับตัวเป็นน้ำแข็ง ทั้งยังได้อยู่ด้วยกันกับคนที่ไว้ใจ ไม่ใช่อยู่ตัวคนเดียวแบบนี้

ทั้งที่หน้าจะเพิ่งผ่านมาแค่หกเดือน แต่เด็กสาวกลับรู้สึกห่างไกลจากวันเวลาที่ได้ใช้ชีวิตในโรงเรียนเฮเบรียนเหลือเกิน

“...ต้องทำงาน”

โรแมนติกาสายหน้าสะบัดไล่ความคิด หิมะซึ่งตกทับถมใส่ศีรษะกระเด็นออกไป

เดินมาได้สักพักก็หยุดยืนแล้วมองไปรอบ ๆ แต่ไม่เห็นใครเลย

เด็กสาววางมือออก พร้อมกันนั้นอากาศโดยรอบก็หยุดนิ่ง หิมะที่กำลังโปรยปรายจากฟ้าหยุดค้าง นั่นเป็นภาพแปลกประหลาดที่อธิบายด้วยคำอื่นไม่ได้ นอกจากเวลาหยุดเดิน

นั่นคือหลักฐานว่าเด็กสาวควบคุมกระแสอากาศโดยรอบไว้

[Summon Tornado (อัญเชิญพายุหมุนทอร์นาโด)]

ทันทีที่โรแมนติกาเปิดใช้เวทมนตร์ มวลอากาศก็เริ่มหมุนวนโดยมีตัวเธอเป็นศูนย์กลาง

หิมะบนพื้นปลิวว่อน ก่อตัวเป็นม่านสีขาว

กระแสอากาศที่เพิ่มขึ้นกะทันหันกวาดก้อนเมฆบนฟ้ากระจายไปอย่างทรงพลัง

ท้องฟ้ามืดทมนล้นสว่างจ้าในพริบตา

“แค่นี้ก็ได้แล้ว”

หิมะที่ก่อนหน้านี้ตกลงมามากมายราวกับจะปกคลุมทั้งโลกไม่ตกลงมาอีกต่อไป

นี่เป็นเวทมนตร์ควบคุมสภาพอากาศ
 โรแมนติกาใช้เวทมนตร์นี้เพื่อเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศ
 การเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศของพื้นที่หนึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย แม้จะเป็นนักเวท
 ห้าเซอร์เคิลก็ตาม

แต่เด็กสาวทำเรื่องนี้สำเร็จ เธอเหยียดแขนบิดขี้เกียจอย่างสบายๆ ราวกับ
 นั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่

ขณะทำเช่นนั้นก็ได้ยินเสียงก้าวเท้าบนพื้นหิมะดังสวบสวบ สีหน้าโรแมนติกา
 ชะงักเกร็งทันที เสียงนั้นดังมาจากระยะใกล้ๆ

ตูม!

กระแสอากาศในทิศทางที่ได้ยินเสียงผีเท้ารวมตัวกันแน่นก่อนระเบิดออก
 เสียงสวบสวบกับเวทมนตร์โจมตีนั้นเกิดขึ้นห่างกันไม่ถึงวินาทีด้วยซ้ำ การ
 ตอบโต้เช่นนั้นจะทำได้ก็ต่อเมื่อยังคงรักษาสภาพต้นตัวไว้ตลอดเวลา

เมื่อหมอกฝุ่นสลายหายก็เผยให้เห็นผนังดินเหนียวสูงตระหง่านที่พุ่งขึ้น
 ด้านบน

“สกัดไว้ได้เธอ”

โรแมนติกาโดดเด่นเป็นเลิศเรื่องเปิดใช้เวทมนตร์อย่างรวดเร็วโดยไม่ต้อง
 ร่าย ฉะนั้นการป้องกันหรือหลบเลี่ยงเธอจึงไม่ใช่เรื่องทำได้โดยง่าย

เด็กสาวประหม่า เริ่มรวบรวมมานาที่เบื้องหน้า

“ประสาธสัมผัสดีเลยนี่”

ใครบางคนกระโดดลงจากผนังดินเหนียวแล้วพูดกับเธอ

คือโรแมนติกาเลิกสูงเมื่อได้ยินน้ำเสียงสบายๆ ของผู้ชายดังขึ้น

“นาย...”

เด็กสาวขยับเข้าไปหาคนคนนั้น

ยิ่งก้าวเข้าไปใกล้ก็ยิ่งเห็นลักษณะของเด็กหนุ่มชัดขึ้น

คือโก่งเหมือนพระจันทร์ครึ่งดวง

ผมสีดำปลิวไสวไปตามลม

ดวงตาดูลุ่มลึกอย่างคาดเดาความรู้สึกนึกคิดไม่ได้

และริมฝีปากที่กำลังยิ้มอย่างใจดีอยู่เสมอ

เป็นลักษณะของเขา คนที่โรแมนติกาารู้จักเป็นอย่างดี คนที่เธอนึกถึง
อยู่ตลอด

“ไม่เจอกันนานเลยนะ เดเซียร์”

***

ห้องทำงานของโรแมนติกาที่มีมุน่ารักกุกักก็กักสะท้อนรสนิยมของเด็กสาว

“จาเว็ด” เป็นเมืองที่ตั้งอยู่บริเวณชายแดนอาณาจักรพรินเลเซีย โดยเชื่อมต่อ
เป็นแนวเดียวกับเดลต้าไฮม์ซึ่งเป็นเมืองหลวง

เป็นพื้นที่สำคัญทางการทหาร อีกทั้งยังเป็นเมืองที่มีสงครามมากที่สุดใน
พรินเลเซีย โลกแห่งเงาจำนวนมากอุบัติขึ้นในเมืองนี้ก็เป็นสถานที่ซึ่งมี
เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์เกิดขึ้นมากมาย

และโรแมนติกาเดินทางมาประจำอยู่ที่จาเว็ดก็เพราะเหตุผลนี้

“คิดเรื่องจะเข้าร่วมแผนการของฉันบ้างหรือยัง”

เดเซียร์เองรู้เหตุผลนั้นเป็นอย่างดี ทว่าเขาก็ชวนเธอเข้าร่วมกับตัวเองโดย
ไม่ลังเล

“แผนการนั้นนะ นายคิดว่าต้องใช้เวลานานเท่าไรถึงจะโค่นหน้ากาก
หวักะโหลกได้”

“หนึ่งสัปดาห์”

เดเซียร์ตอบชัดเจนไม่มีลังเล

“ว่าไงนะ”

“ดีไวต์จะล่มสลายภายในหนึ่งสัปดาห์หลังจากแผนการเริ่ม”

การล้มหน้ากากหวักะโหลกก็ไม่ต่างจากการทำลายล้างดีไวต์

สถานการณ์ในปัจจุบัน แม้จะรวมกำลังทั้งโลกประจันหน้ากับดีไวต์ แต่
ทำสงครามมาครึ่งปีแล้วก็ยังเป็นคู่ต่อสู้ที่ต้อนให้จ้านไม่ได้เลย

ทว่าเดเซียร์กลับมั่นใจว่าจะถล่มดีไวต์ได้ภายในหนึ่งสัปดาห์ ช่างเป็นคำพูด
ที่เหมือนคำโฆษณาชวนเชื่อ

แม้จะได้ยินคำประกาศกร้าวเช่นนั้นแล้ว แต่โรแมนติกา ก็ยังคงไม่ตอบ

คำถามของเขา เพียงแค่น้อยๆ ให้แทน

“ใช่ นายเป็นแบบนี้เสมอ”

ภาพความทรงจำตอนเข้าเรียนโรงเรียนเฮเบรียนผุดขึ้นในหัวโรแมนติกา

เดซีร์ทำเรื่องเป็นไปไม่ได้สำหรับคนอื่นให้เกิดขึ้นได้เสมอ หลังแยกจากกันที่โรงเรียนในตอนนั้น ครึ่งปีที่ผ่านมาเขาเดินทางไปทั่วทวีปและทำเรื่องต่างๆ สำเร็จมากมาย

“แต่เพื่อให้แผนการนั้นสำเร็จจำเป็นต้องมีเธอ”

โรแมนติกาเบิกตากว้างมองเขาก่อนกะพริบปริบๆ เธอไม่คิดว่าเดซีร์จะพูดแบบนี้ เพราะเขาคือคนที่รับมือกับทุกสิ่งอย่างมาด้วยตัวคนเดียวตลอด ไม่นานนมมปากของเด็กสาวก็ยกขึ้น

“หุๆ ก็ต้องเป็นนังน้อยอยู่แล้วใช่ไหมล่ะ”

เด็กสาวพยายามควบคุมตัวเองไม่ให้ยิ้ม ก่อนจะโบกมือ เมื่อนั้นประตูตู้เสื้อผ้าก็เปิดออก ชุดป้องกันถูกดึงออกมา ขณะเดียวกันกระเป๋าเดินทางซึ่งอยู่ใต้เตียงก็เคลื่อนออกมาเองราวกับมีมือที่มองไม่เห็นลากดึง

ระหว่างนั้นเธอก็เปิดใช้เวทมนตร์สื่อสารติดต่อกับหาเจ้าเมืองจาเว็ด

“อย่างที่เคยแจ้งให้ทราบไว้ก่อนหน้านี้แล้ว ถึงเวลาที่ฉันต้องไปแล้วค่ะ”

“ในที่สุดก็ตัดสินใจเช่นนั้นสินะครับ”

“กลุ่มทหารรับจ้างจะอยู่ช่วยท่านเจ้าเมืองที่นั่นเช่นเดิมค่ะ พวกเขาเป็นกลุ่มทหารรับจ้างที่เตรียมไว้สำหรับตอนไม่มีฉันตั้งแต่แรกแล้ว เพราะอย่างนั้นถึงฉันไม่อยู่ก็ไม่มีเรื่องต้องกังวลค่ะ”

เวทสื่อสารสิ้นสุดลงตรงนั้น การเตรียมตัวเพื่อออกเดินทางเสร็จสิ้นแล้ว

เด็กสาวจัดชายเสื้อชุดป้องกันแล้วหันไปพูดกับเดซีร์ที่นั่งเหม่อ

“ทำอะไรอยู่ ยังไม่รีบลุกอีก ทางนี้เตรียมเสร็จแล้วนะ”

“...เตรียมพร้อมไว้ตั้งแต่แรกแล้วสินะ”

“เพราะแผนการนายไม่มีทางล้มเหลวไงล่ะ”

เดซีร์ยิ้มระรื่นให้กับคำพูดของเธอ

“ขอบใจที่เชื่อใจนะ โรแมนติกา”

เมื่อโรแมนติกาตัดสินใจลงเรือลำเดียวกันแบบนั้นแล้ว เดซีร์เองก็ลุกขึ้น

ทันทีที่เขาหันหลังให้ขณะกำลังจะเดินออกจากห้อง สีหน้าโรแมนติกา
ที่ก่อนหน้านี้ฉายแววขี้เล่นมาตลอดก็เปลี่ยนเป็นนิ่งลง

นายไม่มีทางรู้หรือกว่าฉันเตรียมตัวเพื่อสิ่งนี้มามากมายเท่าไร เดเซียร์

“จะแข็งแรงแรงขึ้นแล้วกลับมาละ”

หลังแยกจากกันเมื่อครึ่งปีก่อน โรแมนติกา ก็ฝึกฝนอย่างเอาเป็นเอาตาย
เมื่อได้ออกมาสู่สังคม ได้เจอประสบการณ์หลากหลายที่ไม่เคยพานพบ
ในโรงเรียน เด็กสาวก็แข็งแรงแรงขึ้นมากชนิดที่ตอนไปถึงลีเซอร์เคิลเทียบไม่ติดเลย
...เพียงเพื่อจะเป็นคนที่จำเป็นต่อนาย”

กลุ่มทหารรับจ้างที่โรแมนติกาดูแลในจาเว็ดก็เป็นหนึ่งในความพยายามนั้น
ด้วย

เธอกู้เงินจากกลุ่มการค้าเอร์มาเป็นทุนทำธุรกิจ จนกลายเป็นกลุ่มทหาร
รับจ้างระดับยิ่งใหญ่ภายในเวลาเพียงครึ่งปี

กลุ่มทหารรับจ้างไมดาสของโรแมนติกา กำลังสร้างชื่อเสียงเลื่องลืออยู่
ในทวีป

นั่นคือผลงานแห่งความพยายามเพื่อจะเอาชนะสถานการณ์ในปัจจุบัน
พร้อมกับเตรียมเอาไว้ใช้เป็นหลักประกันเมื่อถึงวันที่เธอจะเดินทางออกจาก
พรินแลเซีย

โรแมนติกาจัดการความคิดแล้วตามเดเซียร์ไปติด ๆ

“แล้วนี่มารวมตัวกันหมดแล้วยกเว้นฉันหรือ”

“ไม่ ยังเหลืออีกคน”

เดเซียร์พูด

“อาเซ็สต์ คิงส์คราวัน”

***